

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Как Дороти спаси Плашилото (3/24)

Когато Дороти остана сама, тя започна да огладнява. Така че отиде до килера и си отрязва малко хляб, който намаза с масло. Даде малко на Тото и взе една кофа от рафта, пренесе я до едно малко ручейче и я напълни с чиста, блестяща вода. Тото побягна сред дърветата и започна да лае на птиците, които бяха кацнали там. Дороти отиде да си го прибере и видя такива вкусни плодове да висят от клоните, че си набра малко и откри, че точно това ѝ е липсвало за закуската. После се върна в къщата и като почерпи себе си и Тото с хубава и студена чиста вода, тя започна да се подготвя за пътешествието до Смарагдения град. Дороти имаше само една друга рокля, но се оказа, че тя е чисти и виси на закачалка до леглото ѝ. Тя беше от ленен плат, на бели и сини карета; и въпреки че синьото беше донякъде избеляло от много прането, пак си беше красива рокля. Момичето се изми внимателно, облече се в чистата си ленена рокля и си завърза розовата шапчица под брадичката. Тя взе малка кошничка и я напълни с хляб от килера, покривайки я с

бяла кърпа. После погледна надолу към краката си и забеляза колко стари и износени бяха обувките ѝ.

- Със сигурност няма как да издържат дълго пътуване, Тото - каза тя. А Тото се взираше в лицето ѝ с малките си черни очички и махаше с опашка, за да покаже, че знае какво има предвид тя.

В този момент Дороти забеляза сложените на масата сребърни обувки, които принадлежаха на Вещицата от Изток.

- Чудя се дали ще ми станат - каза тя на Тото. - Биха били точните обувки, с които да поема на път, защото няма да се износят.

Тя свали старите си кожени обувки и опита сребърните, които ѝ пасваха толкова добре сякаш бяха направени за нея.

Накрая вдигна кошницата си.

- Ела с мен, Тото - каза тя. - Ще тръгнем към Смарагдения град и ще попитаме Великия Оз как да се върнем обратно в Канзас.

Тя затвори вратата, заключи я и сложи ключа внимателно в джоба на роклята си. И така с Тото, подтичващ плътно зад нея, тя започна пътуването си.

Имаше няколко пътя наблизо, но не ѝ отне много време да намери този, който беше павиран с жълти павета.

Не след дълго тя вървеше енергично към Смарагдения град, сребърните ѝ обувки звъняха весело по твърдия жълт път. Слънцето грееше ярко и птичките пееха сладко, а Дороти не се чувстваше толкова зле, колкото

бихте си помислили за малко момиченце, което е внезапно отнесено от собствената си страна и стоварено по средата на непозната страна.

Докато се разхождаше, тя беше изненадана да види колко е красива природата около нея. Имаше спретнати огради отстрани на пътя, боядисани в син цвят, а отвъд тях имаше изобилие от житни и зеленчукови ниви. Очевидно Дъвчащите бяха добри фермери и успяваха да отгледат огромни зеленчуци. От време на време тя минаваше покрай някой кон, а хората излизаха да я зяпат и да ѝ се кланят ниско, докато ги отминаваше; защото всички знаеха, че благодарение на нея е унищожена Злата вещица и те са освободени от робство. Къщичките на Дъвчащите бяха странно изглеждащи домове, тъй като всяка една беше кръгла и с голям купол вместо покрив. Всичките бяха боядисани в синьо, защото синьото беше любимият цвят в тази страна от Изток.

Привечер, когато Дороти беше уморена от дългия си път и започна да се чуди къде да прекара нощта, тя стигна до къща, по-голяма от останалите. На зелената ливада пред нея много мъже и жени танцуваха. Пет малки цигулари свиреха възможно най-силно, а хората се смееха и пееха, докато голямата маса наблизко беше отрупана с вкусни плодове и ядки, пайове и торти и много други хубави неща за ядене.

Фората любезно поздравиха Дороти и я поканиха на вечеря и да прекара нощта с тях; защото това беше

домът на един от най-богатите Дъвчащи в страната и приятелите му се бяха събрали с него да отпразнуват свободата си от робството на Злата вещица.

Дороти вечеря обилно и ѝ сервира самият богат Дъвчащ, чието име беше Бок. После тя седна на дивана и се загледа в танцуващите хора.

Когато Бок забеляза нейните сребърни обувки, той каза:

- Сигурно сте велика магьосница.

- Защо? - попита момичето.

- Защото носите сребърни обувки и сте убили Злата вещица. Освен това имате бяло на роклята си, а само вещици и вълшебници носят бяло.

- Роклята ми е на сини и бели карета - каза Дороти, заглаждайки гънките на роклята си.

- Много е мило от Ваша страна, че носите тези цветове - каза Бок. - Синьото е цветът на Дъвчащите, а бялото е цветът на магьосниците. Така разбираме, че сте добра магьосница.

Дороти не знаеше какво да отговори на това, тъй като всички изглежда мислеха, че е магьосница, а тя знаеше много добре, че е обикновено момиченце, което случайно е пренесено от циклон в чужда земя.

Когато тя се умори да наблюдава танците, Бок я заведе в къщата, където ѝ даде стая с красиво легло.

Чаршафите бяха направени от син плат и Дороти хубавичко се наспа в тях до сутринта, а Тото се беше свил на синьо килимче до нея.

Тя закуси богато и гледа как едно мъничко Дъвчащо бебе си играеше с Тото, дърпаше му опашката, гукаше и се смееше по начин, който страшно забавляваше Дороти. Тото беше много интересен за всички хора, защото те никога не били виждали куче досега.

- Колко е далеч Смарагдения град? - попита момичето.

- Не знам - отговори Бок сериозно, - защото никога не съм бил там. По-добре е хората да не се приближават до Оз, освен ако си нямат някаква работа за вършене с него. Но пътят до Смарагдения град е дълъг и ще Ви отнеме много дни. Страната тук е богата и приятна, но трябва да преминете през диви и опасни места, преди да стигнете до края на пътешествието си.

Това малко притесни Дороти, но тя знаеше, че само Великият Оз може да ѝ помогне да се върне в Канзас, така че тя смело реши да не поглежда назад.

Тя се сбогува с приятелите си и пак тръгна по пътя, застлан с жълти павеа. След като измина няколко мили, тя помисли, че трябва да спре да си почине и се покатери на върха на една ограда до пътя и седна. Имаше голяма царевична нива отвъд оградата и не особено далеч тя видя Плашило, поставено високо на стълб, за да държи птиците далеч от зрялата царевица.

Дороти подпря с ръка брадичката си и се загледа замислено в Плашилото. Главата му беше малка торба, пълна със слама, с нарисувани на нея очи, нос и уста, които да представляват лица. На главата му беше

разположена стара островърха синя шапка, която принадлежеше на някой Дъвчащ, а останалата фигура беше облечена в сини дрехи, износени и избелели, които също бяха натъпкани със слама. На краката си имаше стари ботуши със син връх, каквито всеки човек в тази страна носеше, а фигурата беше повдигната над царевичните стъбла чрез един прът, забоден в гърба му.

Гледайки боядисаното лице на Плашилото, Дороти с учудване забеляза как едно от очите му бавно ѝ намига. В началото тя си помисли, че вероятно се е объркала, защото никое от плашилата в Канзас не намигаше; но сега пък фигурата ѝ кимаше с глава приятелски. Тогава тя слезе от оградата и отиде до него, докато Тото тичаше около стълба и лаеше.

- Добър ден - каза Плашилото с доста пресипнал глас.
- Ти проговори ли? - попита момичето учудено.
- Определено - отговори Плашилото. - Как си?
- Доста добре, благодаря - отговори любезно Дороти. - Ти как си?

- Не съм много добре - каза Плашилото с усмивка, - защото е много отегчително да си закачен тук горе нощ и ден и да плашиш враните.

- Не можеш ли да слезеш? - попита Дороти.

- Не, защото този стълб е забоден за гърба ми. Моля те, ако извадиш стълба, ще ти бъда страшно благодарен.

Дороти протегна и двете си ръце и повдигна фигурата от стълба, защото така натъпкана със слама тя беше доста лека.

- Много благодаря - каза Плашилото, когато беше положено на земята. - Чувствам се като нов човек.

Дороти беше озадачена от това, тъй като звучеше странно да чуеш как един сламен човек говори и да го виждаш как се кланя и застава пред теб.

- Коя си ти? - попита Плашилото, като се протегна и прозя. - И къде отиваш?

- Моето име е Дороти - каза момичето, - и отивам в Смарагдения град да помоля Великия Оз да ме изпрати обратно в Канзас.

- Къде е Смарагденият град? - попита той. - И кой е Оз?

- А, не знаеш ли? - отговори тя изненадана.

- Не, не знам. Нищо не знам. Както виждаш, пълен съм със слама, така че нямам никакъв мозък - отговори той тъжно.

- О! - каза Дороти, - Много съжалявам за теб.

- Мислиш ли - попита той, - че ако отида до
Смарагдения град с теб, този Оз ще ми даде мозък?

- Не мога да кажа - отговори тя, - но може да дойдеш
с мен, ако искаш. Ако Оз не ти даде мозък, няма да си
по-зле, отколкото сега.

- Това е вярно - каза Плашилото. - Слушай -
продължи той заговорнически - Аз нямам нищо против
краката, ръцете и тялото ми да бъдат натъпкани със
слама, защото няма как да се нараня. Ако някой ми
стъпи на крака или ме бодне с игла, няма значение,
защото не го усещам. Но не искам хората да ме
наричат глупак, а ако главата ми остане натъпкана със
слама вместо с мозък, както твоята, как бих могъл да
знам каквото и да било?

- Разбирам как се чувстваш - каза малкото момиченце,
което наистина му съчувстваше. - Ако дойдеш с мен,
ще помоля Оз да направи за теб всичко, което може.

- Благодаря - отговори той с признателност.

Те поеха обратно към пътя. Дороти му помогна да
прескочи оградата и те тръгнаха по пътеката от жълти
павеа за Смарагдения град.

В началото Тото не хареса това допълнение към
групата. Той подуши сламения човек сякаш
подозираше, че има гнездо плъхове в сламата и често
ръмжеше неприятелски на Плашилото.

- Не обръщай внимание на Тото - каза Дороти на новия
си приятел. - Той никога не хапе.

- О, не ме е страх - отговори Плашилото. - Той не може да нарани сламата. Нека нося тази кошница вместо теб. Нямам нищо против, тъй като не мога да се уморя. Ще ти кажа една тайна - продължи той, докато вървеше до нея. - Има само едно нещо на тоя свят, от което ме е страх.

- Какво е то? - попита Дороти - Дъвчацият фермер, който те е направил?

- Не - отговори Плашилото - запалена клечка кибрит.